

Jóel könyve és a laodiceai Hetednap Adventista Egyház – Tizenkettedik szám

Jeff Pippenger

2025-12-17

Tizenkettedik szám

Vágyam az, hogy Jóel prófétai bizonyágtételét oly módon tárjam elő, hogy Jóel bizonyágtétele felismerhető legyen abban, amit Péter pünkösdkor mondott és cselekedett. Bizonyos vagyok abban, hogy a Biblia világosan beszél arról, mit tett és mit mondott Péter pünkösdkor, de arra törekszem, hogy megértsem, mit jelképezett Péter prófétai módon a késői eső történetében, amikor a pünkösdi üzenetét Jóel könyve beteljesedéseként fogalmazta meg.

Péter Isten maradék népének jelképe, és ez nemcsak pünkösdkor szemléltetődik, hanem a Máté 16-ban, Cézarea Filippinél is. Cézarea Filippi Dániel 11. fejezetének tizenharmadiktól tizenötödik verseiben található; e három vers egy olyan ütközetet tár elénk, amely először abban a történelmi időszakban teljesedett be, amikor Cézarea Filippi neve Panium volt. A tizenharmadiktól tizenötödik versek megelőzik a tizenhatodik verset, amely az Egyesült Államokban bevezetendő vasárnaptörvényt azonosítja. A tizedik vers a Szovjetunió 1989-ben bekövetkezett összeomlását azonosítja. Dániel 11. fejezetének tizediktől tizenhatodik versei az 1989-től a vasárnaptörvényig terjedő időszakot ábrázolják, és ez az időszak ugyanazon fejezet negyvenedik versének „rejtett történelme”.

A Rejtett Történelem FÉLKÖVÉR BETŰKKEL

1798

És a vég idején a dél királya összecsap vele:

1989

De fiai felbuzdulnak, és nagy seregek sokaságát gyűjtik össze; és az északi király forgószélként tör rá, szekerekkel, lovasokkal és sok hajóval; benyomul az országokba, elárasztja azokat, és átvonul rajtuk. És egyikük bizonyosan eljön, eláraszt és áthatol; azután visszatér, és ismét felbuzdul egészen az ő erősségéig.

Kr. e. 217: a raffiai csata

És a déli király haragra gerjed, és kivonul, hogy megütközzék vele, tudniillik az északi királlyal; és az nagy sokaságot állít hadba, de a sokaság annak kezébe adatik. És amikor elsőpri a sokaságot, szíve felfuvalkodik; és sok tízezret lever, de nem erősödik meg általa.

A Paniumnál (Caesarea Philippi) vívott csata

Mert az északi király visszatér, és az előbbinél nagyobb sokaságot indít útnak; és bizonyosan eljön néhány esztendő múltán nagy sereggel és nagy gazdagsággal.

És azokban az időkben sokan támadnak majd a déli király ellen; és a te néped erőszakos fiai is felkelnek, hogy beteljesítsék a látomást; de elbuknak.

És eljön az északi király, sáncot emel, és beveszi a legerősebben megerősített városokat; és a dél hatalma nem állhat meg ellene, sem válogatott népe, és semmi ereje nem lesz az ellenállásra.

A vasárnaptörvény az USA-ban

De aki ellene jön, a maga akarata szerint cselekszik, és „senki sem állhat meg” előtte; és „megáll” a dicsőséges földön, amely az ő keze által megemésztetik. Bemegy a dicsőséges földre is, és sok ország megbukik; de ezek megszabadulnak az ő kezéből: Edom, Moáb és az ammoniták színe-java. Kinyújtja kezét az országok ellen is, és Egyiptom földje sem menekül meg. Dániel 11:40, 10–16, 41, 42.

Amikor Péter prófétikailag Cézarea Filippiben (Paniumban) van, és pünkösöd a késői eső ideje, ez őt a negyvenedik vers „rejtett történelmébe” helyezi. Szándékomban áll foglalkozni a jelenlegi ukrajnai háborúval, amelyet a tizenegyedik fejezet tizenegyedik verse ábrázol, valamint a Panium eljövendő háborújával, amelyet a tizenháromtól tizenötödikig terjedő versek mutatnak be, s amely a harmadik világháborúhoz vezet; ezek azok a külső események 1989 és a vasárnaptörvény között, miközben jelenleg a harmadik angyal történelmét az 1844. október 22-étől az 1863-ban létrejövő törvényes egyház megalakulásáig terjedő időszakban azonosítjuk.

A vonal a harmadik angyal megérkezését szemlélteti 9/11-től (1844) a vasárnapi törvényig (1863). A vasárnapi törvényt az Emancipációs Kiáltvány jelképezte, amely a szabadságot hirdette ki, ekként előképezve a vasárnapi törvényt, ahol a szabadság megszüntetettik. Az első republikánus elnök által kihirdetett szabadság előképezi a szabadság elvételét az utolsó republikánus elnök által — akinek prófétai rendeltetése, hogy a vasárnapi törvény idején diktátorrá válják.

„Amikor nemzetünk oly módon tagadja meg kormányzati rendszerének alapelveit, hogy vasárnapi törvényt hoz, a protestantizmus e cselekedetében kezdet fog a pápasággal; ez nem lesz egyéb, mint életet adni annak a zsarnokságnak, amely régóta sóvárogva lesi az alkalmat, hogy ismét aktív despotizmusként törjön elő.” Testimonies, 5. kötet, 711.

Kr. e. 742 volt az az alfa-történelem, amely elkezdte az Ézsaiás 7:8 időprófeciáit, s amelyek 1863-ban jutottak el az ómega-beteljesedéshez. 742-ben Akház, Júda déli királyságának királya polgárháborúba lépett az északi királyságot alkotó tíz északi törzs ellen. Kr. e. 742 történelme Júdában, az Írások szó szerinti dicsőséges földjén szemléltetődött, amelyet szó szerinti zsidók népesítettek be, és amelyet az igeszakaszban a gonosz és balga Akház király képviselt—így előképezve 1863 ómega-történelmét. 1863 ómega-történelme azon időszakon belül teljesedik be, amikor az Egyesült Államok mint a föld vadállata, a bibliai prófécia hatodik királysága uralkodik. Az Egyesült Államok a lelki dicsőséges föld, amely protestáns kereszténységből áll, akik bibliai értelemben lelki zsidók. Az észak és dél közötti polgárháború Kr. e. 742-ben, az

alfa-történelemben, az észak és dél közötti polgárháborút szemléltette 1863 ómega-történelmében. E két tanú együtt azt a külső történelmet szemlélteti, amely a vasárnapi törvényhez vezet, amikor a lelki dicsőséges föld ismét két osztályra lesz osztva.

Kr. e. 742-ben az északi hatalom Izráel tíz északi törzsének és Szíriának szövetségét jelképezte, s ezáltal egy külső hatalommal kötött szövetséget előképezett, amint az beteljesedett, amikor a polgárháború idején a rabszolgaságpárti pápaság támogatását a rabszolgaságpárti déli államok kapták. Szíria külső szövetségese Kr. e. 742-ben, valamint a pápaság külső szövetségese a polgárháború idején azonosítja a világglobalisták és a globalista demokraták szövetségét a MAGA-izmus elleni hadviselésükben; ez a hadviselés 2015-ben kezdődött, amikor a negyedik és leggazdagabb király előállt, és ezzel Dániel 11. fejezetének 2. verse szerint felforgatta Görögország egész birodalmát. Ez a felforgatás Jóel könyvében a pogányok felébredését azonosítja. „Görögország” és „pogányok” a sárkányi hatalom jelképei, amely a világot Armageddonra vezeti a fenevaddal és a hamis prófétával való szövetségben.

2015-ben a pogányok felébredtek a prófétai hívásra Jóel Josafát völgyébe, amelyet ő az ítélet völgyének is nevezett. 2015-ben Donald Trump bejelentette elnökjelöltségét, így módon felkavarva a globalista birodalmat, amelyet Görögország jelképez, és a pogányok megkezdték menetelésüket Armageddon felé, mindössze egy évvel az ukrajnai háború kezdete után, Dániel tizenegyedik fejezetének tizenegyedik verse beteljesedéseként.

Kr. e. 742 és 1863 polgárháborúi azonosítják a vasárnaptörvény történetét, amely a bibliai prófécia hatodik királyságának végét jelöli. Ez a hatodik királyság a Függetlenségi Háborúval kezdődött, így a hatodik királyság vasárnaptörvényénél bekövetkező vége a Függetlenségi Háború megismétlődését azonosítja, éppen abban az időben, amikor a Polgárháború zajlik. Akár polgárháborúnak, akár függetlenségi háborúnak neveznek és minősítenek egy háborút, az a nézőponttól függ. Amit a demokraták most jogi hadviseléssel, sikkasztással, csalással, illegális bevándorlással és propagandával tesznek, azt ők színes forradalomnak nevezik, de azok a lelkek, akik szemben állnak globalista manővereikkel, ugyanezeket a tevékenységeket „polgári” nyugtalanság szításának tekintik. Vajon az Antifa bűnöző vagy hős?

A két történelmi háború egyetlen megosztó háborút jelképez, amely az utolsó republikánus elnök történetében zajlik. Miként az első republikánus elnök esetében, úgy ezt a háborút is az utolsó republikánus elnök fogja megnyerni, akit szintén az első elnök előképezett, aki a Függetlenségi Háború győztese is volt. A demokraták szerint a MAGA-forradalom idézi elő a jelenlegi „polgári nyugtalanságot”. Személyes politikai meggyőződésétől függően a jelenlegi háború vagy forradalmi háború, vagy polgárháború. Prófétikusan mindkettő.

1863 a vasárnaptörvényt jelképezi, miként 1844 is, amikor a harmadik angyal megérkezett a vasárnaptörvény üzenetével. Az 1844-től 1863-ig terjedő időszak elejétől végéig a vasárnaptörvény kézjegyet viseli. 1846-ban a White házaspár házassága, a szombat megtartása és a névváltoztatás Harmenről White-ra azt jelezte, hogy az a házasság, amely 1844. október 22-én kötött, beteljesedett, és ez a beteljesedés jelezte a harmadik angyal próbatételi folyamatának kezdetét, miként a manna hármasszombatpróbája is a Vörös-tengeren való keresztséget követő tíz

próba kezdetét jelezte.

A manna volt az első próba, és a Kádesnél bekövetkezett tizedik próbát jelképezte, mert mindkettő a harmadik angyal üzenetét, és ezért a vasárnaptörvényt képviseli.

„A pusztai hosszú vándorlásuk során az izraeliták minden héten egy hármass csodának voltak tanúi, amely arra szolgált, hogy elméjükbe vesse a szombat szentségét: a hatodik napon kétszeres mennyiségű manna hullott, a hetediken semmi, és a szombatra szükséges adag édes és tiszta maradt, míg ha bármely más időben tartották meg, használhatatlanná vált.” Pátriárkák és próféták, 296.

A tíz próba közül az első a „manna”-próba volt, amely a Jelenések tizennegyedik fejezetének három angyalának hármass üzenetét jelképezi. Miként a manna esetében, az angyalok is a hét első napján történő imádás elleni hármass figyelmeztetést képviselik. A manna hármass csodája „arra szolgált, hogy értelmükre mély benyomást tegyen a szombat szentségéről”, ami természetesen a harmadik angyal szándéka is. A manna által jelképezett három csoda közül az első a mennyei kenyér „evését” foglalta magában, és az „evés” a késői eső időszakának alfa jelképe. A második csoda a második angyal üzenetét jelképezi, ahol az ihletés „megkettőzi” a szavakat és kifejezéseket, hogy megjelölje a Babilon két bukása által ábrázolt időszakot, mert Babilon elesett, elesett. A második csoda a manna mennyiségének „megkettőződése” volt a hatodik napon. A harmadik csoda pedig a hetednap szombat kenyérének megőrzése volt.

A három angyal előképeként a manna az első angyal, ezért szükségszerűen magában kell foglalnia a teljes történetet, amely a Jelenések könyve tizennegyedik fejezetében mindhárom angyal története. Az első angyal mindhárom angyal üzenetének egy fraktálja. A fraktál olyan összetett geometriai alakzat, amely részekre bontható, s e részek mindegyike az egész kicsinyített mása. Ezt a tulajdonságot önhasonlóságnak nevezik. A fraktálok gyakran bonyolult részletességgel rendelkeznek, bármennyire nagyítunk is rájuk. Fraktálok fordulnak elő a matematikában, a biológiában, a fizikában, a geológiában, a kémiában, a csillagászatban, a mérnöki tudományokban és a megismerés számos más területén.

A Jelenések könyve tizennegyedik fejezetében szereplő három angyal „háromlépcsős szerkezete” az első angyal üzenetében is megjelenik, ezáltal az első angyal a három angyal „fraktáljává” válik. Dániel könyvének első három fejezete rendre az első, a második és a harmadik angyal üzenetét ábrázolja, Dániel első fejezete pedig ugyanazt a „háromlépcsős szerkezetet” tartalmazza, amely e három fejezetben megjelenik, miként a három angyal esetében is az első angyalhoz való viszonyukban.

A manna hármass csodáját meg kellett enni, és Dániel első fejezete az evésről szól. Dániel kiállta az étrendi próbát azzal, hogy Babilon étrendje helyett a főzeléket választotta. Ezután külsejére nézve is próbára tétetett, és megjelenése elkülönülést eredményezett az ő ábrázata és azok ábrázata között, akik Babilon ételét ették. A második angyal üzenete a Babilontól való elkülönülésre szólító felhívás egy olyan elkülönülési történelem idején, amelyben két osztály fejlődik ki, majd nyilvánul meg. Dániel számára ez a második próba elvezetett Nebukadneccar harmadik próbájához, amely az első fejezetben a harmadik próba volt, és előképe volt a harmadik fejezet aranykép-próbájának,

amelyet White testvér ismételt a vasárnapi törvényként azonosít, s ez a harmadik angyal üzenete. Dániel első fejezete Dániel első három fejezetének fraktálja, és e három fejezet a Jelenések tizennegyedik fejezetének három angyalát jelképezi; ezek közül mind az első angyal, mind Dániel első fejezete mindhárom angyalnak és mindhárom fejezetnek fraktálja.

„A pusztában való hosszú vándorlásuk során az izraeliták minden héten egy hármasként voltak tanúi, amely arra szolgált, hogy elméjükbe vésse a szombat szentségét: a hatodik napon kétszeres mennyiségű manna hullott, a hetedikén semmi, és a szombatra szükséges rész édesen és tisztán megőrződött, míg ha bármely más alkalommal tartottak meg belőle másnapra, az fogyasztásra alkalmatlanná vált.”

„A mannának adásával kapcsolatos körülmények között meggyőző bizonyítékát találjuk annak, hogy a szombat nem akkor rendeltetett el, amint azt sokan állítják, amikor a törvény a Sínai adódott. Mielőtt az izraeliták a Sínaihoz érkeztek volna, már értették, hogy a szombat kötelező rájuk nézve. Azáltal, hogy minden pénteken kénytelenek voltak a szombatra való előkészületként kétszeres adag mannát gyűjteni, amikor ugyanis nem hullott manna, a nyugalom napjának szent jellege folytonosan mély benyomást tett rájuk. És amikor a nép közül némelyek szombaton is kimentek mannát gyűjteni, az Úr ezt kérdezte: »Meddig vonakodtok még megtartani parancsolataimat és törvényeimet?«” Pátriárkák és próféták, 296.

A manna összegyűjtése és elfogyasztása azt jelképezi, hogy János a Jelenések könyve tizedik fejezetében kiveszi (összegyűjti) a kis könyvet az angyal kezéből, majd megeszi azt.

És odamentem az angyalhoz, és ezt mondtam neki: Add nekem a kis könyvet. Ő pedig azt mondta nekem: Vedd el, és edd meg; gyomrod keserűvé teszi, de a szádban édes lesz, mint a méz. Jelenések 10:9.

Jánosnak először oda kellett mennie az angyalhoz és kérnie kellett, azután „el kellett vennie” a kis könyvecskét, majd „meg kellett ennie” azt. János az első angyal három lépését jeleníti meg azzal, hogy odamegy az angyalhoz és kér, amit a második lépésként az elvétel, harmadikként pedig a megevés követ. Az összegyűjtés és/vagy megevés az első a manna három próbája közül, de magában hordozza mind a három mannapróba fraktálját. A manna összegyűjtése és megevése Jeremiást jelképezi.

Megtaláltattak a te igéd, és én megettem azokat; és a te igéd lett nékem szívem öröme és vigassága: mert a te nevedről neveztetem, ó Seregek Ura, Istenem. Jeremiás 15:16.

Az ő „szavai megtaláltattak” Jeremiás által, amikor kereste, majd kérte a kis könyvet. Az ő szava akkor találtatott meg, amikor a mannát összegyűjtötték. A manna összegyűjtése és elfogyasztása Ezékielt jelképezi, aki megette a neki adott könyvet, és ezáltal azonosítja, hogy a könyv megevésének megtagadása annyi volt, mint a lázadó házhoz tartozni.

Te pedig, embernek fia, halld meg, amit mondok neked; ne légy engedetlen, mint az az engedetlen ház; nyisd meg szádat, és edd meg, amit adok neked. És amikor ránéztem, íme, egy kéz nyújtott felém; és íme, egy könyvtekercs volt abban; És kiterítette azt előttem; és be volt írva kívül-belül: és siralmak, gyász és jaj voltak beleírva. Majd ezt mondta nekem: Embernek fia, edd meg, amit találsz; edd meg ezt a tekercset, és menj, szólj Izráel házához.

Kinyitottam azért számat, és megetette velem azt a tekercest. És mondta nekem: Embernek fia, etesd meg hasadat, és töltsd meg beleid ezzel a tekerccsel, amelyet neked adok. Akkor megettem azt; és olyan édes volt a számban, mint a méz. Ezékiel 2:8–3:3.

Ha Ezékiel megtagadta volna, hogy megegye a kis könyvet, a lázadó házhoz tartozott volna; és a „könyvnek” az a „tekerce”, amelyet meg kellett ennie, úgy volt ábrázolva, mint „siralmak, gyász és jaj”, s ez az utolsó napokban hangzó hármasszó üzenetet jelképezi. Az utolsó napok hármasszó üzenete a Jelenések tizennegyedik fejezetének három angyali üzenete, és az az összefüggés, amelyben Ezékiel ezt a három üzenetet bemutatja, az iszlám és a harmadik jaj összefüggése. A három üzenetnek van egy alfája és egy ómegája, és a harmadik „jaj”, amely az iszlám elsődleges jelképe, tehát az alfának egyeznie kell az ómegával; ennél fogva a „siralmak” azokat a siralmakat jelképezik, amelyek 9/11-gyel kezdődtek a hetedik trombita és a harmadik jaj megérkezésekor, s amelyek fokozatosan tovább erősödnek egészen a hét utolsó csapásig. A Jelenések tizennegyedik fejezetének vasárnapi törvényhez kötődő „földrengésénél” a harmadik jaj hamar eljön, és az ihletett bizonyágtétel tudatja velünk, hogy Ézsaiás tizedik fejezetének igazságtalan rendelete ez a vasárnapi törvény. A vers azzal kezdődik, hogy „jaj” azoknak, akik igazságtalan rendeleteket hoznak.

A manna elfogyasztása volt a három próba közül az első, a második az előkészület napján történt „megkettőződés” volt. És mire készültek? A szombat próbájára készültek, amely a harmadik angyal üzenete.

Az a hármasszó csoda egyúttal tíz próba első, avagy alfa-próbája is volt. Isten az első lépésnél mannat adott, a második lépésnél pedig „kettős” adagot, de a harmadiknál semmit. A harmadik próba különbözik az első kettőtől, mert a harmadik a döntő próba. Ez a három próba egy tízlépéses próbatételi folyamat alfáját jelképezi, amely az első Kádeshez vezet.

Ha megvizsgálod a különböző teológusokat, sokféle felsorolást találsz a tíz próbatételről, amelyek az első Kádesnél jutnak végkövetkeztetésre. Szinte mindegyikük a Vörös-tengert is a tíz próbatétel egyikének tekinti, némelyek pedig a Vörös-tenger előtti történelmi határjelzőket is beleszámítják a csapások idején. Mindnyájan tévednek.

Az első próba a manna. Pál kijelenti, hogy a Vörös-tengeren való átkelés a keresztség volt.

Továbbá, atyámfiai, nem akarom, hogy tudatlanok legyetek afelől, hogy a mi atyáink mindnyájan a felhő alatt voltak, és mindnyájan átmentek a tengeren; és mindnyájan megkeresztelkedtek Mózesre a felhőben és a tengerben. 1 Korinthus 10:1, 2.

Mózes Jézus előképe, Jézus keresztsége pedig egy próbatételi folyamatot jelöl, amely hármasszó természetű, és amely az étvágy próbájával kezdődik, azt hangsúlyozva. A keresztséget az egyiptomi páska előképezte. Amikor a Vörös-tenger túlsó partjára jutottak, Krisztus feltámadt mint a zsengeáldozat. Amikor Keresztelő János keze által kijött a vizes sírből, Krisztus (a zsengeáldozat) megkezdett egy negyvennapos próbatételi folyamatot. Miután feltámadt, amint azt keresztsége előképezte, negyven napon át Krisztus színről színre érintkezett a tanítványokkal. A próbatételi folyamat a Vörös-tengeren való átkelés után kezdődik, éppoly bizonyosan, ahogyan Krisztust a

Lélek a pusztába vitte, mihelyt kijött a vízből.

Krisztus első próbája az étvágy próbája volt, mert a Menny Kenyere felkent munkáját éppen ott vette fel, ahol Ádám elbukott. A Vörös-tenger utáni első próba a hármassmannateszt, amely a Menny Kenyerére nehezedő hármasspróbát példázza. Krisztus megpróbáltatása azután kezdődött, hogy kijött a vízből, így a tíz próbának is azután kell kezdődnie, hogy ők kijöttek a vízből. Krisztus ezután egy hármasspróbával szembesült, az étvágy összefüggésszisztémájába helyezve, amint azt előképezte a manna hármasspróbája, amely azután kezdődött, hogy a Lélek az ősi Izráelt kiűzte Egyiptomból és a pusztába vitte.

Azok a további felsorolások, amelyek találgtásokba bocsátkoznak afelől, hogy a Kádesnél tetőző tíz próba mely lázadásokat jelképezi, Áron aranyborjú miatti lázadását e tíz próba egyikeként azonosítják, ám tévednek.

Az aranyborjúval való ingerelés két próbatételt jelképez. Ez az aranyborjú szimbolikájának lényegi eleme. A bálványimádást, amely akkor nyilvánult meg, amikor a nép azt gondolta, hogy Isten nem látja, Mózes visszatérése követte. Ezt követően a nép azt a döntést hozta, hogy továbbra is bálványimádó marad Isten teljes színe előtt, akit Mózes képviselt.

A kettős, fokozódó lázadásban a törzsek prófétái szétválását látjuk, amikor Lévi törzse kizárólagosan a szentély szolgálatára rendeltetett, mert addig a lázadásig a szentély szolgálatát minden törzs elsőszülöttjeinek kellett ellátniuk. Ez többé nem így lesz. Most a hűséges Lévi törzse fogja fenntartani a templomot. A „megosztás”, vagyis a „kettőbe” való elkülönülés az aranyborjú prófétái jellegzetességének egyik eleme.

Áron lázadása Jeroboámnak, Izráel északi királysága első királyának lázadását vetítette előre. Jeroboám „megkettőzi” az aranyborjúkat: egyiket Bételben, a másikat Dánban állítja fel. Áron és Jeroboám párhuzamos történelmi vonalakat képviselnek, amelyek a fenevad képmása kialakulásának történetét alkotják. A fenevad képmásának története két korszakban teljeseedik be, amelyeket az Egyesült Államokban bevezetett vasárnaptörvény választ el egymástól. A fenevad képmása az egyház és az állam összekapcsolódásának jelképe, amely először az Egyesült Államokban, majd az egész világon állítatik fel.

A fenevad képmának jelképeihez mindig valamilyen megosztottság kapcsolódik. Áron esetében ez a lévíták elkülönülése volt, Jeroboám esetében pedig a tizenkét törzs kettéválása két déli és tíz északi törzsre.

Az egyház és az állam ama kapcsolatának jelképe, amelyet János a Jelenések könyvében „a fenevad képmának” nevez. Áron és Jeroboámok aranyborjai egy fenevad képmásai voltak, és az a fenevad, amelynek képmásai voltak, Babilon, mert a bibliai prófécia első királyságát Dániel könyve második fejezetében egy „arany” fej jelképezi. A fenevad képe két próbát jelképez, mert a próba először a földi fenevadra — az Egyesült Államokra — jön, majd a Jelenések tizenharmadik fejezetében az Egyesült Államok arra kényszeríti a világot, hogy állítsa fel a fenevad képmását. Az első próba az USA, azután a világ.

„Amint Amerika, a vallásszabadság földje, a pápasággal egyesülve erőszakot tesz a lelkiismereten, és arra kényszeríti az embereket, hogy a hamis szombatot tiszteljék, a földkerekség minden országának népei az ő példáját fogják követni.” Testimonies, 6. kötet, 18.

„A külföldi nemzetek követni fogják az Egyesült Államok példáját. Jóllehet ő jár az élen, mégis ugyanaz a válság fog népünkre szakadni a világ minden részén.” Testimonies, 6. kötet, 395.

Az aranyborjú miatti lázadás kettős, és az első kilenc próba közül kettőt jelöl, amelyek az első Kádesnél a tizedik és végső próbához vezetnek. Amikor Áron és Jeroboám lázadásait „sorról sorra” egymás mellé állítjuk, azt találjuk, hogy Áron, a főpap, egy egyházat képvisel, Jeroboám pedig, Izrael királya, az államot képviseli. A két vonal együtt az egyház és állam összefonódásának jelképe. Jeroboám két oltára Bételben (jelentése: egyház) és Dánban (jelentése: ítélet) állíttatott fel, és együtt az egyház és állam egyesülését jelképezik. E pontok rögzítése után megkezdjük a tíz próba azonosítását.

A tíz próba a szombat nyugalmanak összefüggésébe van helyezve (Zsidókhoz 3–4). A manna hármaskodásával és annak a szombatra vonatkozó tanulságával kezdődnek, és a tizedik próbával, az első Kádes-sel végződnek. Ez az első Kádes „az ingerlés napja az Írásokban”, és Pál a végső lázadást a szombat próbájának összefüggésébe helyezi. Az alfa-próba a szombat volt, amint azt a manna jelképezte, és a tizedik, azaz ómega-próba az első Kádes-nél ugyancsak a szombat nyugalma volt. Az Alfa és az Ómega mindig a véget a kezdettel együtt jelképezi.

Annakokáért (amint a Szentlélek mondja: Ma, ha az ő szavát halljátok, meg ne keményítsétek a ti szíveteket, mint az elkeseredéskor, a kísértés napján a pusztában; ahol a ti atyáitok megkísértettek engem, próbára tették engem, és látták cselekedeteimet negyven esztendeig. Azért megharagudtam arra a nemzedékre, és mondtam: Mindenkor tévelyegnek szívében, ők pedig nem ismerték meg az én utaimat. Úgy megesküdtem haragomban: Nem mennek be az én nyugodalmamba.)

Vigyázzatok, atyámfiak, hogy valakiben közületek ne legyen hitetlenségnek gonosz szíve, elszakadván az élő Istentől. Hanem intsetek egymást minden napon, míg tart a ma; hogy meg ne keményíttessék valamelyikőtök a bűn csalárdsága által. Mert Krisztus részeseivé lettünk, ha a bizodalom kezdetét mindvégig erősen megtartjuk;

Miközben azt mondja: Ma, ha az ő szavát halljátok, meg ne keményítsétek a ti szíveteket, mint az elkeseredéskor. Mert némelyek, noha hallották, mégis elkeserítették őt; de nem mindazok, akik Mózes által kijöttek Egyiptomból. De kikre haragudott negyven esztendeig? Vajon nem azokra-é, akik vétkeztek, akiknek holtteste elhullottak a pusztában? És kiknek esküdt meg, hogy nem mennek be az ő nyugodalmába, ha nem azoknak, akik nem hittek? Látjuk tehát, hogy hitetlenség miatt nem mehettek be.

Féljünk tehát, hogy amíg még fennáll az ő nyugalma való bemenetel ígérete, senki se tűnjék közületek olyannak, mint aki híjával maradt annak. Mert nekünk is hirdettetett az evangélium, miképpen azoknak is; de nekik nem használt a hallott ige, mivel nem párosult hittel azokban, akik hallották.

Mert mi, akik hívőkké lettünk, bemegyünk a nyugalomba, amint ő mondta: Amint megesküdtem haragomban: nem mennek be az én nyugalomba; jóllehet a cselekedetek a világ alapításától fogva bevégeztettek. Mert valahol így szólt a hetedik napról: És megnyugodott Isten a hetedik napon minden cselekedetétől. És e helyen ismét: Nem mennek be az én nyugalomba.

Mivel tehát még hátravan, hogy némelyek bemenjenek abba, és akiknek először hirdettetett, nem mentek be hitetlenség miatt: ismét meghatároz egy bizonyos napot, Dávid által mondván: Ma, ennyi idő múltán; amint meg van írva: Ma, ha az ő szavát halljátok, meg ne keményítsétek a ti szíveteket.

Mert ha Jézus nyugodalmat adott volna nekik, akkor nem szólt volna azután egy másik napról.

Annakokáért megvan a nyugalom az Isten népe számára. Mert aki bement az ő nyugalomába, az maga is megnyugodott a maga cselekedeteitől, miképpen Isten is a magáéiétól. Igyekezzünk tehát bemenni abba a nyugalomba, hogy valaki el ne essék a hitetlenség ugyanazon példája szerint. Zsidókhoz írt levél 3:8–4:11.

„Az ingerelés napján” Józsué és Káleb üzenetét elutasították. Az igehely egy olyan csoportra vonatkozik, amely nem megy be hitetlensége miatt egy hallott üzenettel szemben. Az üzenetet a „nyugalom” jelképezi.

„Azok, akik nem hajlandók hűséges, buzgó, szeretetteljes szolgálatot végezni az Úrnak, sem ebben az életben, sem az eljövendő életben nem találnak lelki nyugalmat. „Annakokáért megvan még a szombatja az Isten népének.... Igyekezzünk azért bemenni abba a nyugalomba, hogy valaki a hitetlenségnek ugyanazon példájába ne essék.” Az itt említett nyugalom a kegyelem nyugalma, amely az előírás követése által nyerhető el. „Szorgalmasan munkálkodjatok.”” Pacific Union Recorder, 1901. november 7.

A „nyugalom” olyan üzenet, amelyet Józsué és Káleb üzenete képvisel. Pál a hetedik napi szombathoz kapcsolódó igazságokat a „nyugalom” üzenetének jelképeként alkalmazza, amelyet azok utasítottak el, akik arra voltak rendelve, hogy a pusztában haljanak meg.

A „Ma, ha az ő szavát halljátok” kifejezés ugyanaz, mint a Jelenések könyvének hangsúlya bármely emberre nézve, aki hallja a Lélek szavát; ez pedig a Lélek üzenetének meghallását jelenti, amely az utolsó eső üzenete, s amely a „nyugalom” üzenete. Kádesnél ez a hang felhangzott, és a lázadók új vezetőt választottak, hogy visszatérjenek Egyiptomba. Ennek az elkeserítésnek a történetét a 95. zsoltár, valamint Pál a Zsidókhoz írt levélben tárgyalja. A történet azonosítja az ősi Izráel kudarcát a tizedik próbájuk idején. A tíz próba alfa-próbája a manna hármassal kezdődött, amely a három angyal üzenetét, Isten törvényét, a szombati nyugalmat, a menny kenyerét, az engedelmességet és az ítéletet jelképezi — és a tíz próba közül az utolsó a „nyugalom” próbája volt. A „nyugalom” mint kegyelem, amint White testvérő kijelenti, az utolsó eső jelképe. Kádes annak a próbának a jelképe, hogy valaki elfogadja vagy elutasítja az utolsó eső üzenetét, amely „szabályra szabály” adatik.

Sorról sorra a „nyugalom” a Szentlélek kiáradása, amelyet a késői eső jelképez. A „nyugalom” egyúttal a hetedik napi szombat is, az a pecsét, amely a hűségesekre helyeztetik a késői eső időszaka alatt. A „nyugalom” az a kegyelem is, amely azt az erőt jelképezi, amely a száznegyvennégyezernek adatik, amikor bűneik örökre eltöröltetnek. Ez a kegyelem nem csupán az a közölt erő, amely a megszentelődést jelenti, hanem az a kegyelem is, amely a megigazulást biztosítja, amikor Krisztus vére felhasználatik a bűnbánó lélek bűneinek eltávolítására. A kegyelem „nyugalma” Krisztus igazságának üzenete, olyan igazságé, amely megadja a kegyelmet (erőt) a bűn nélküli élethez, valamint azt a kegyelmet, amely egy laodiceait filadelfiaivá alakít át. Miután a megigazulás kegyelme által átalakult, az egykori laodiceai filadelfiaiként a kegyelem ereje által azon megszentelt ösvényen jár, amely a megdicsőüléshez vezet. A „nyugalom” a harmadik angyal üzenete, úgy ábrázolva, mint „megigazulás hit által, valóságosan”. Mivel ez így van, Kádes 1888-ra mutatott.

Az első Kádes azonosítja a „nyugalom” üzenetét, amely az „evangélium” üzenete. Az örökkévaló evangélium „Krisztus munkája egy hármass próbatételi folyamat bevezetésében, amely kifejezett, majd nyilvánvalóvá tesz a hódolók két osztályát.” A „nyugalom” örökkévaló evangéliumának üzenete az első Kádesnél az örökkévaló evangélium hármass üzenetét jelképezi, amelyet a Szentlélek hármass munkája irányít, aki meggyőz bűn, igazság és ítélet tekintetében. E három lépés azonos a manna próbájának három próbatételi lépésével!

A tíz próba egy hármass próbatételi folyamattal kezdődik, hangsúlyozva Isten törvényét, a szombatot és az emberiség felelősségét arra nézve, hogy Isten üzenetét megegye és megeméssze. A tíz próba közül az első hármass volt, miként a tizedik is. Az első próba a mannat alkalmazza, mint a Menny Kenyerének jelképét, amely felmagasztalja a hetedik napi szombatot. Az utolsó próba a „nyugalmat” alkalmazza mint a késői eső végső próbatételi folyamatának jelképét, amely a vasárnaptörvénynél teljesedik be, ahol azok, akik a Menny Kenyerét képviselik, a szombat zászlójaként emeltetnek fel.

A tíz próba kezdete, miként a tíz próba vége is, a szombatot hangsúlyozza, valamint a szombathoz kapcsolódó evangéliumi üzenetet, amely a harmadik angyal örökkévaló evangéliuma. Az első Kádes a tíz próba ómegája, ezért a tíz próba alfájának is ugyanazokkal a jellemzőkkel kell rendelkeznie. Kádes 1863-at jelképezte, amikor az Úr be akarta fejezni művét, és népét haza akarta vinni, de az Ígért Földjére való bemenetel késedelmet szenvedett.

„A következő igeszakaszok olvasása által meglátjuk, miként tekintett Isten az ősi Izráelre:

„Mert az Úr magának választotta Jákóbot, Izráelt pedig az Ő tulajdon kincséül.” Zsoltárok 135:4.

„Mert te szent népe vagy az Úrnak, a te Istenednek, és az Úr téged választott ki magának tulajdon népéül a föld színén levő valamennyi nemzet közül.” 5Mózes 14:2.

„Mert szent népe vagy te az Úrnak, a te Istenednek; téged választott ki az Úr, a te Istened, hogy saját népe légy Neki, minden nép fölött, amely a föld színén van. Nem azért fordította rátok szeretetét az Úr, és nem azért választott ki titeket, mert számosabbak voltatok bármely népnél; hiszen ti voltatok a legkevesebben minden nép között.” 5 Mózes 7:6, 7.

„Mert miből ismerhető meg itt, hogy én és a Te néped kegyelmet találtunk a Te színed előtt? Vajon nem abból, hogy velünk jársz? Így leszünk elkülönítve, én és a Te néped, a föld színén levő minden néptől.” 2Mózes 33:16.

„Mily gyakran lázadt fel az ősi Izráel, és mily sokszor sújtották ítéletek, és ezreket öltek meg, mert nem hallgattak Isten parancsaira, aki kiválasztotta őket! Isten Izráele ezekben az utolsó napokban állandó veszélyben van annak, hogy elegyedik a világgal, és elveszíti minden jelét annak, hogy Isten választott népe. Olvassátok el újra a Titusz 2:13–15-öt. Itt eljutunk az utolsó napokhoz, amikor Isten egy tulajdon népet tisztít meg Magának. Vajon ingereljük-e Őt, miként az ősi Izráel tette? Vajon magunkra vonjuk-e haragját azáltal, hogy eltávoztunk Tőle, elegyedünk a világgal, és a körülöttünk levő nemzetek utálatosságait követjük?” Testimonies, 1. kötet, 282., 283. o.

White testvérnő ezt kérdezi: „Ingereljük-e Őt, miként az ősi Izráel tette?” Úgy ingereljük Őt, hogy elegyedünk a világgal, amelyet Egyiptom jelképez, éppen az a hely, ahová a Kádesnél fellázadtak vezetőt akartak választani, hogy visszavehesse őket. 1863-ban az Egyiptomba való visszatérés vágya és egy új vezető kiválasztása az ihletés szerint azt jelképezi, hogy az ember a világgal kíván kapcsolatba kerülni.

Az a szakasz, amelyet most vizsgálunk, azt követi, hogy White testvérnő kommentárt fűzött ahhoz, miként az ősi Izráel nem ment be a nyugalomba. Folyamatos lázadásuk összefüggésében tárta fel azokat a verseket, amelyek bemutatják, miként kívánt Isten az Ő menyasszonyával kapcsolatba lépni, de az Ő menyasszonya visszautasította ezt. A következő szakasz ahhoz vezet át, amit éppen most olvastunk.

Az általa feljegyzett szakaszban ez áll: „Isten azt kívánta népétől, hogy egyedül Benne bízson. Nem akarta, hogy segítséget fogadjanak el azoktól, akik nem Őt szolgálják.” 1863-ban a laodiceai millerita adventizmus szövetségre lépett az Amerikai Egyesült Államok kormányával, hogy segítséget nyerjen azon törekvéseiben, melyek arra irányultak, hogy megakadályozzák fiatal férfiak besorozását az amerikai történelem leghalálosabb háborújába.

„Itt azokat az intéseket olvassuk, amelyeket Isten az ősi Izráelnek adott. Nem az volt az Ő jókedve, hogy oly soká bolyongjanak a pusztában; azonnal bevitte volna őket az Ígéret Földjére, ha engedelmeskedtek volna, és örömeiket lelték volna abban, hogy Ő vezesse őket; de mivel oly gyakran megszorították Őt a pusztában, megesküdött haragjában, hogy nem mennek be az Ő nyugalomába, kivéve azt a kettőt, akik teljesen Őt követték. Isten azt kívánta népétől, hogy egyedül Benne bízzanak. Nem akarta, hogy azoktól fogadjanak el segítséget, akik nem szolgálták Őt.”

„Kérem, olvassák el Ezsdrás 4:1–5-öt: „Amikor pedig Júda és Benjámin ellenségei meghallották, hogy a fogságból visszatért fiak templomot építenek az Úrnak, Izráel Istenének, odamentek Zerubbábelhez és a családfők vezetőihez, és ezt mondták nekik: Hadd építsünk veletek együtt, mert a ti Isteneteket keressük, miképpen ti is; és néki áldozunk Assur királyának, Esarhaddonak napjai óta, aki felhozott bennünket ide. De Zerubbábel, Jésua és Izráel családfőinek többi vezetője ezt mondta nekik: Nincs semmi közötök hozzánk abban, hogy házat építsünk a mi Istenünknek; hanem mi magunk együttesen fogunk építeni az Úrnak,

Izráel Istenének, amint Círus, Perzsia királya megparancsolta nekünk. Ekkor az ország népe elerőtlenítette Júda népének kezeit, és háborgatta őket az építésben, és tanácsadókat fogadtak fel ellenük, hogy megghiúsítsák szándékukat.”

„Ezsd 8:21–23: „Akkor böjtöt hirdettem ott, az Ahava folyó mellett, hogy megalázzuk magunkat Istenünk előtt, hogy jó utat kérjünk tőle magunknak, gyermekeinknek és minden javunknak. Mert szégyelltem a királytól katonai kíséretet és lovasokat kérni, hogy segítségünkre legyenek az úton az ellenség ellen; mivel ezt mondtuk a királynak: Istenünk keze javukra van mindazokon, akik őt keresik; de az ő hatalma és haragja mindazok ellen fordul, akik elhagyják őt. Ezért böjtöltünk, és könyörögtünk Istenünkhöz ezért; és ő meghallgatott minket.”

„A próféta és ezek az atyák nem tekintették a föld népét az igaz Isten imádóinak, és bár azok barátságot színleltek és segíteni kívántak nekik, mégsem mertek velük egyesülni semmiben, ami az Ő imádatával kapcsolatos volt. Amikor felmentek Jeruzsálembe, hogy felépítsék Isten templomát és helyreállítsák az Ő imádatát, nem kértek segítséget a királytól az útra, hogy támogassa őket, hanem böjtöléssel és imádsággal keresték az Urat segítségért. Hitték, hogy Isten meg fogja oltalmazni és boldogulást ad szolgáinak az Ő szolgálatára irányuló erőfeszítéseikben. A mindenség Teremtőjének nincs szüksége ellenségei segítségére imádatának megalapításához. Nem kéri a gonoszság áldozatát, és nem fogadja el azok felajánlásait, akiknek az Úr előtt más isteneik vannak.”

„Gyakran halljuk ezt a megjegyzést: »Túlságosan kizárólagosak vagytok.« Nép gyanánt bármilyen áldozatra készek volnánk lelkek megmentéséért, vagy azért, hogy elvezessük őket az igazságra. De hogy egyesüljünk velük, szeressük azokat a dolgokat, amelyeket ők szeretnek, és barátságot tartsunk a világgal, azt nem merjük megtenni, mert akkor ellenséges viszonyba kerülnénk Istennel.” Testimonies, 1. kötet, 281–282.

White testvér a Kádesnél történt lázadásról szóló magyarázatával összefüggésben kijelenti: „Minden dolgok Teremtőjének nincs szüksége ellenségei segítségére imádatának megalapításához. Nem kéri a gonoszság áldozatát, és nem fogadja el azok felajánlásait, akiknek az Úr előtt más isteneik vannak.” 1863-ban a laodíceai millerita adventizmus mozgalma egyházzá vált, és szövetségre lépett azzal a hatalommal, amely a vasárnapünneplést a nemzetre, majd azt követően az egész világra fogja kényszeríteni.

A következő cikkben folytatjuk azon prófétai vonalak vizsgálatát, amelyek 1863-hoz vezetnek, s amely az 1844-től 1863-ig terjedő prófétai időszak záróköve.

Ami volt, ugyanaz lesz, és ami történt, ugyanaz fog történni; és nincs semmi új a nap alatt. Van-e valami, amiről azt lehetne mondani: Íme, ez új? Már megvolt régtől fogva, előttünk való időkben. Tudom, hogy mindaz, amit Isten cselekszik, örökké megmarad; ahhoz semmit sem lehet hozzátenni, és abból semmit sem lehet elvenni; és Isten azért cselekszi ezt, hogy féljék őt az emberek. Ami volt, az most is van; és aminek lennie kell, már régen megvolt; és Isten számon kéri a múltat. Prédikátor 1:9, 10; 3:14, 15.